

Zoran Pevec

Izgubljeni čas

*"Izguba časa," je dejal Franklin,
"to je vse, kar nam je ostalo od nakopičenih stoletij."*

Francis S. Scott

Galileo.

Nekje daleč od prostranih peščenih obal,
v dotiku s pijanostjo nemirnih sanj,
brez razočaranj in žmrkajočih zvezd,
ždi prerokovalec, pripravljen, da z ного udari takt.
Blazno hlepeč pogled upira v daljavo
grobov minulih stoletij, zamaknjen posnema
vseveda, vcepljenega v razum sveta.
Z zaprtimi očmi se dviga nad goste oblake,
obseden od neizpolnjene strasti ali od hrepenenja
po spoznanju. Drgetajoča roka sega po teleskopu,
duša se vzpenja v sinji lok neba in pušča
za sabo zlatorumeno pego sonca.
Samota tava vsa prazna v tihi sobi,
domislek zgodnjih ur obišče napol v svetlobi,
napol v temi.
Glas blodečega ali morda nekaj čisto podobnega
se zrcali v rosni jutranji travi
in svet postane okrogel, zadosti zgodaj
in niti ne tako zelo pozno,
da bi pretekli, davni čas pozabil,
kaj je treba storiti. Rokohitrc nonšalantno
zamahne z roko in se obrne vstran.

Newton.

Ko se osamljeno telo dvigne nad zemljo
in se prazen vonj potegne čez ravnino davnine,
srh spreleti človeka, kakšna čista dišava
napolni prostor, na steni zapoje ura
in človeška vera dobi pogum. Nesrečna roka
se stegne v pozdrav nesmrtnika, ki vabi v višave.
Samotna gospa ali gospod v puščobnem kraju
iščeta sled stare poti, nekdo se ziblje v gugalnici,
ne vedoč za skrivnost zadnje zaprte karte.
Dragulj je odkrit, na nebu ni več skrivnosti.
Naše glave, polne laži, se razbistrijo, kratek rez
izda vse, kar zamika spoznati razum.
Globoko v priklon se skloni nejeverni Tomaž,
inštrumenti hrumeče zaigrajo, pompozno, posvečeno pesem.
Beseda je tukaj, izmučena, tiha, otožna. Kar bilo je v centru,
je daleč ob strani. Adijo, zbogom za vedno, prastari spevi.
Zdrav razum je zagrenil blodnjak sladkih sanj.

Freud.

Usodno znamenje utopljenih glasov
iz daljave, iz srepe blaznosti in odsotnosti,
neznansko samotno šepeta veter. Za našo vsakdanjost
pogrošen izdelovalec prividov
ponuja laž ali resnico za pravilen odgovor.
Izgon iz raja je verjetna dokončnost. Ta svet
ni ne razvidna jasnina ne zgolj privid, iluzija.
Preluknjana videnja sanj zacvetijo v svoji nemoči,
deklica povesi glavo na prsi, ko izgovori
nespoznavno ime. Preganjanec skriva obraz v dlani,
sled išče ujetnik obzorja. Proces duha, belo
slepeče perilo odloženo obleži v temnem kotu
zatohle sobane. Enak sebi in drugemu
odrasel človek sede kot otrok na tla. Genij praznuje,
zapeljan od napuha in moralnih spoznanj,
svoja odkritja. Usta, pripravljena na laži,
se krivijo v grozi razkritega jaza.
Nekdo nas sprejema v naročje, nekdo nam ponuja laži,
v zraku visi trenutek edine resnice. Magične meje
so kakor na dlani pa vendar nedotakljive kot plašna žival.

Odsev.

To nebo, ta neskončna prostranost, ta neizmerna
 razsežnost duha. Da. Vem. Blesk svetlobe. In potem
 trajanje. Vera v privid, v vonjave cvetlice, v nič
 in v vse. Opevanje konca... brez konca in kraja;
 kljub vsem zagonetnim spoznanjem. Zmagoslavno
 dvigniti glavo in reči – Nikoli zbogom. Nekaj podobnega
 kroni se v skriti misli ohranja, odpira zastrta vrata
 in razbistri zamegljene poglede. Deček prislanja uho k prividu
 daljne obale in čisto majhno drobno dekletce mu
 poklanja šopek travnatih rož. Trenuteň lesk odpira
 neskončno razsežnost, ki znova in znova vabi v svoj objem.
 Samotna duša prepotuje v hipu razdaljo tišine
 in glasnih spoznanj. Na pisani poti se ustavi gospod
 ali berač, cigan ali čisto navaden sodoben popotnik.
 Potem se oglasi trobenta in dan v hipu preide v mrak.
 Slabo prikrite želje izginejo v sanje, piščali noči
 zaigrajo budnico zatajenim drhtenjem, napev
 obudi nedotakljive razsežnosti smehljajočega raziskovalca.
 Počasnost izdiha je nesmrtna sapa, je komaj začetek
 ali zgolj obotavljiva nerodnost stopicljanja na mestu.